

„Babi... co kdybychom se prohodily?“ navrhla jsem. „Co kdybych se já tady postarala o všechny tvoje záležitosti a tys zatím bydlela v mém bytě v Londýně? Co kdybych zůstala tady?“

Babička vzhlédla a zadívala se na mě: „Prohodily?“

„Co kdybychom si vyměnily bydlení? Splníš si svůj sen o Londýně! Zkusíš tam chodit na rande, užiješ si dobrodružství... Připomeneš si, kdo jsi byla, než jsi poznala dědu Wadea. A já budu bydlet tady na venkově. Na nějakou dobu vypnu, pokusím se... překonat, co se stalo, postarám se o všechno, co máš v plánu... Pomůžu mámě, jestli to bude potřebovat. Udělám pro ni všechno, co bys pro ni dělala ty, víš, vyřizování, pochůzky a ostatní blbosti.“ Najednou se mi zatočila hlava. Je to dobrý nápad? Není to trochu na hraně, i podle mých měřítek?

Babička se zahloubala: „Že bys bydlela tady? A pomohla Marian, kdyby tě potřebovala?“

Došlo mi, na co myslí. Nikdy to nevyslovila nahlas, ale věděla jsem, že již od Carliny smrti si zoufale přeje, aby chom s mámou zase mluvily. Když se to vezme kolem a kolem, domnívala jsem se, že máma se s tím peklem vyrovnává o moc líp, než si babička myslí. Určitě nepotřebovala, abych jí stála za zadkem a posluhovala jí. Ale jestli babička potřebuje mít pocit, že pro mámu udělám všechno, co dělá ona, pak...

„Jo, jistě, ve všem.“ Otočila jsem laptop obrazovkou k ní. „Podívej se na to, babi. V Londýně čeká čtyři sta mužů na to, aby se s tebou seznámili.“

Babička si nasadila brýle. „Ježíši,“ vypadlo z ní, když se podívala na fotografie na obrazovce. Zase brýle sundala a zadívala se na stůl. „Ale já tu mám ještě další povinnosti. V Sousedské hlídce, je tu Ant a Dec, musím řídit dodávku na bingo... Nemůžu od tebe žádat, abys tohle všechno dělala za mě.“

Když se mi babička svěřila se seznamem svých povinností, těžko jsem potlačovala úsměv. „Ty mě o to nežádáš. Já ti to nabízím.“

Nastalo dlouhé ticho.

„Je to trochu jako blesk z čistého nebe,“ vypadlo z ní nakonec.

„Já vím. Je, trochu jo. Ale myslím, že to je i geniální nápad,“ usmála jsem se. „Neberu ne jako odpověď a víš, že když to řeknu, tak to míním vážně, na sto procent.“

Babička se zatvářila pobaveně. „To je pravda.“ Pomalu vydechla. Ježíši. Myslíš, že bych život v Londýně zvládla?“

„Ach, nech toho. Otázka zní, babi, jestli Londýn zvládne tebe.“